

Dívka v červeném

Lora Glámová

Dívka v červeném

Lora Slámová

TZ-one

Informace pro uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v žádné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Používání elektronické verze knihy je určeno jen osobě, která ji legálně nabyla, a to v rozsahu stanoveném autorským zákonem.

Jakékoliv neoprávněné užití jako např. kopírování, úpravy, konverze do jiných formátů, prodej, pronájem, půjčování, darování, umístění na servery, sdílení atp. je zakázáno!

Vydání první 2026

© Lora Slámová, 2026

Cover © Lora Slámová, 2026

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one, 2026

ISBN: 978-80-7539-319-7 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-320-3 (mobi verze)

ISBN: 978-80-7539-321-0 (PDF verze)

Dívka v červeném

Filmový festival byl v plném proudu. Sál se třpytil světly, šum rozhovorů se mísil s hudbou a u stolů se skvěly jmenovky hvězd. Atmosféra byla slavnostní, napjatá, elektrizující.

A pak vstoupila ona.

Adriana.

V červených šatech, které se kolem ní vlnily jako hedvábný oheň, působila jako někdo, kdo se narodil pro světlo reflektorů, ale nikdy ho nepotřeboval. Její noblesa byla tichá, přirozená, neokázalá. Když procházela sálem, pohledy se k ní stáčely samy.

Letmo se střetla s očima jednoho muže – Arase.

Byl to herec, se kterým kdysi krátce spolupracovala. Jeho pohled byl příliš intenzivní, příliš osobní. Adriana jemně odvrátila tvář. Nechtěla konflikt, ale ani falešný úsměv. Aras ji však sledoval dál, jako by měl na ni nárok.

A pak se to stalo.

U třetího stolu se konec jejích šatů zachytil o nohu židle. Adriana se na okamžik zastavila. Dřív než stihla cokoli udělat, zvedl se od vedlejšího stolu mladý herec. Byl vysoký, klidný, s charismatem, které nebylo hlučné, ale hluboké.

Can.

Přistoupil k ní s přirozenou galantností, uvolnil látku a podal jí ruku. Jejich oči se setkaly a svět se na okamžik zastavil.

Adriana se usmála, jemně, elegantně.

A Can zůstal stát v němém úžasu, jako by právě pochopil, co znamená zamilovat se na první pohled.

„Jsem Can,“ řekl tiše, ale jistě.

„Já vím,“ odpověděla měkce. „A já jsem Adriana.“

„Je pro mě čest tě potkat,“ dodal. „Přeji ti krásný večer.“

Adriana kývla a vydala se ke svému stolu. Ale když odcházela, nemohla si nevšimnout, že se její mysl stále vrací k jeho tváři.

V tom klukovi něco je, pomyslela si.

Večer pokračoval. Moderátor mluvil, hosté se smáli, světla se měnila. Ale Aras – ten, jehož pohled jí byl nepříjemný – ji sledoval dál. Každý její pohyb. Každý úsměv. Každé gesto.

A když viděl, jak se na Cana usmála...něco v něm puklo.

Zvedl se od svého stolu a zamířil k ní. Jeho krok byl příliš rychlý, příliš rozhodný. Hosté si toho začali všimnat. Can se narovnal na židli, bezděčně, aniž by si to uvědomil.

„Adriano,“ oslovil ji příliš hlasitě, „můžeme si promluvit?“

Tón jeho hlasu byl napjatý, žárlivý, nepatřičný.

Sál na okamžik ztichl.

Adriana se ani nepohnula.
Neuhnula pohledem.
Neznejistěla.

Jen se na něj podívala s klidem, který měl větší sílu než jakýkoli výbuch emocí.

„Arasi,“ řekla jemně, ale pevně, „ted’ není vhodná chvíle.“

On však udělal krok blíž.

„Viděl jsem, jak se na něj díváš. To –“ Adriana ho přeruší v polovině věty: „Jsou chvíle, kdy člověk najednou ucítí, že už nemůže dál čekat. Ne proto, že by přestal milovat, ale proto, že konečně začal milovat i sebe.“

V tichu se pak rodí jasnost. A v jasnosti se ukáže, kdo v našem životě stojí s námi – a kdo jen stojí poblíž.

Právě v takových chvílích se člověk přestane držet naděje a začne se držet vlastní hodnoty. Promiň, Arasi.“

Vedle Adrianu se objevil její ochránce – muž z produkce, který ji

doprovázel na akci.

Postavil se mezi ně s profesionální jistotou.

„Pane Arasi,“ řekl klidně, „pojd'te, prosím, se mnou.“

Aras se nadechl, jako by chtěl protestovat, ale Adrianin pohled – tichý, pevný, sebejistý – ho zastavil.

Její klid byl silnější než jeho žárlivost.

Ochránce ho odvedl zpět ke stolu.

Hosté se znovu začali bavit a Adriana se posadila, jako by se nic nestalo.

Uvnitř však cítila zvláštní teplo.

Nepramenilo z Arase.

Ale z toho, jak se na ni před chvílí díval Can.

Can seděl u svého stolu, ale jeho pozornost se neustále vracela k Adrianě. Nebyl posedlý, ale její přítomnost ho přitahovala způsobem, který neuměl vysvětlit. Její elegance byla tichá, neokázalá. Její úsměv jemný, ale skutečný. A její oči... ty v něm zanechaly stopu, která se nedala ignorovat.

Když se sál uklidnil a začaly se předávat první ceny, Can si všiml, že Aras Adrianu stále sleduje. Příliš pozorně. Příliš vlastnicky.

Can to nekomentoval. Jen to vnímal.

A v jeho hrudi se objevil zvláštní pocit – ne žárlivost, ale *ostražitost*.

A Adriana? Pomyslela si: *Lidé často zůstávají tam, kde nejsou opravdu chtění.*

Drží se naděje, že se něco změní.

Že si toho druhý jednou všimne.

Že začne dávat stejnou energii, jakou dostává.

Že jednou přijde den, kdy budou konečně vidět.

Jenže pravda bývá mnohem jednodušší.

A mnohem tišší.

Kdo vás opravdu chce ve svém životě,

ten vás nikdy nenechá stát v řadě mezi ostatními možnostmi.

*Nepřijde a neodejde podle nálady.
Nebude vás brát jen tehdy, když se mu to hodí.
Protože tam, kde je skutečný zájem, tam není prostor pro pochybnosti.
Tam se člověk cítí vítaný, ne tolerovaný.
Viděný, ne přehlížený.*

*A někdy ta největší síla není bojovat.
Není prosit.
Není dokazovat svou hodnotu.
Není čekat, až si vás někdo všimne.*

*Někdy ta největší síla je prostě odejít.
Odejít z míst, kde nejste prioritou.
Odejít od lidí, kteří si vás neváží.
Odejít potichu, bez výčitek, bez vysvětlování.
Ne proto, že jste slabí.
Ale proto, že už znáte svou hodnotu.*

*Stejně jako vlk v lese...neprosí o místo ve smečce, která ho nechce.
Neponižuje se.
Nečeká, až se někdo rozhodne.
Prostě se otočí a jde dál svou vlastní cestou.
A právě v té chvíli začíná ta nejsilnější kapitola života.*

*Can ji sledoval.
A v tu chvíli se jeho obdiv změnil v něco hlubšího.*

*Nešlo už jen o krásu.
Nešlo o šaty, úsměv, oči.*

Šlo o její charakter.

*Žena není jen věc.
Není určena k tomu, aby byla zredukováána na jednu roli, jeden štítek,
jednu náladu, jednu identitu nebo jednu životní etapu.*

Uvnitř ženské energie žije celý vesmír archetypální inteligence.

*Je v ní část, která pečuje.
Část, která svádí.
Část, která ničí iluze.*

Část, která rodí nové světy.
Část, která vidí ve tmě.
Část, která odmítá být ovládána.
Část, která miluje s nesnesitelnou něhou.
A část, která odejde ve chvíli, kdy její duše už není ctěna.

Problém je v tom, že mnoho žen odmala učili ztotožnit se pouze s jednou přijatelnou verzí sebe samých.

Buď milá.
Buď jemná.
Buď tichá.
Buď krásná.
Buď dávající.
Buď snadno zvládnutelná.

Jenže pravá ženská energie nikdy nebyla stvořena tak, aby byla snadno zvládnutelná.

Je cyklická, intuitivní, emocionální, erotická, tvořivá, divoká, posvátná a hluboce propojená s tím, co je neviditelné.

Je o tom, jak zvládla situaci, která by jinou ženu rozhodila.
O tom, jak pevná byla uvnitř.
O tom, jak jasně uměla nastavit hranici, aniž by ztratila ženskost.

A Can si uvědomil, že tohle je žena, která má v sobě světlo.
A že světlo je to, co ho přitahuje nejvíc.

Večer se přehoupl do své nejdůležitější části. Moderátor oznámil, že přichází chvíle, na kterou všichni čekali – ocenění za nejlepší herecké výkony roku.

Sál se ztišil.
Světla se ztlumila.
Napětí stoupalo.

Právě probíhalo vyhlášení nejlepší **ženské** role v seriálu a moderátor pronesl:

„A cenu získává... Adriana!“

Potlesk zaplnil celý sál. Někteří povstali. Její jméno znělo jako melodie, kterou všichni znali. Adriana se zvedla od stolu s klidem a elegancí, jako by se vznášela. Její červené šaty se lehce dotýkaly podlahy, když kráčela k pódiu.

Can ji pořád sledoval.

A v jeho očích bylo něco, co by nikdo jiný nepostřehl – tichý obdiv, který se ovšem nedal skrýt.

Adriana převzala cenu, poděkovala s noblesou, která byla její přirozeností. Hlas měla klidný, pevný, upřímný. Publikum ji milovalo.

Když scházela z pódia, na okamžik se jejich pohledy střety.

Jemně.

Nenápadně.

Ale oba to cítili.

O pár minut později moderátor znovu promluvil, když vyhlašoval tentokrát nejlepší mužskou seriálovou roli:

„A cenu za nejlepší mužskou roli získává... Can!“

Tentokrát se sál rozezněl ještě hlasitěji. Can byl oblíbený, respektovaný, charismatický. Když se zvedl, působil klidně, ale uvnitř cítil zvláštní teplo – věděl, že Adriana je někde tam vpředu... a že ji uvidí, stejně jako ona jeho.

Když vystoupal na pódium, na okamžik se zastavil.

A pak ji uviděl, seděla v první řadě.

Usmívala se na něj – jemně, upřímně, s radostí, která nebyla hraná.

A Can cítil, jak se mu na okamžik stáhlo hrdlo.

Poděkoval, ale jeho hlas měl jiný tón než obvykle – měkčí, hlubší.

A když odcházel z pódia, Adriana se zvedla, aby mu pogratulovala.

Stáli proti sobě.

Dva držitelé cen.

Dvě hvězdy večera.

Dva lidé, kteří se ještě před pár hodinami neznali... a přesto se zdálo, že

se jejich světy začínají zvláštním způsobem propojovat.

Adriana natáhla ruku jako první.

„Gratuluji, Cane. Zasloužíš si to.“

Mluvila měkce, ale sebejistě.

Can se usmál – tím svým klidným, hlubokým úsměvem, který působil jako pohlazení.

„Děkuji. A gratuluji i tobě. Byla jsi... výjimečná.“

Jejich ruce se na okamžik dotkly.

Krátce.

Ale oba to cítili.

A pak se stalo něco, co nečekali ani oni sami – publikum začalo tleskat jim oběma, jako by cítilo, že se před nimi odehrává něco víc než jen formální gratulace.

A Canův obdiv se prohloubil.

Když se vraceli ke svým stolům, Can se ještě jednou ohlédl.

Viděl ji, jak si sedá, jak se usmívá, jak drží svou cenu s lehkostí, která nebyla pýchou, ale pokorou.

A v jeho nitru se usadila jedna jasná myšlenka:

Tohle není jen krásná žena.

Tohle je žena, která má sílu, charakter a světlo.

A já ji chci poznat.

Večer se pomalu blížil ke konci. Hosté se zvedali od stolů, smáli se, gratulovali si navzájem, světla v sále začala měknout. Atmosféra se uvolnila, ale v Adrianě i Canovi zůstávalo něco, co se nedalo setřást.

Adriana vyšla ze sálu jako první.

Její kroky byly lehké, ale uvnitř cítila zvláštní teplo.

Nešlo o cenu, nešlo o potlesk, nešlo o večer.

Šlo o něj.

O jeho klid.

O jeho pohled.

O to, jak na ní chvilku spočinul svou rukou, když jí pomáhal.

O to, jak se na ni díval, když přebírala cenu.

O to, jak se usmál, když mu pogratovala.

A hlavně – o jeho oči.

Ty oči, které byly hluboké, pevné, ale zároveň jemné.

Oči, které ji viděly.

Ne jako hvězdu.

Ne jako krásnou ženu.

Ale jako člověka.

Když vyšla ven do chladného večerního vzduchu, přitiskla si cenu k hrudi a v duchu si přiznala:

Ten muž ve mně něco probudil.

Can vycházel ze sálu o pár minut později.

V ruce také třímал cenu, ale myšlenky měl úplně někde jinde.

Jeho mysl se vracela k ní.

K tomu, jak se usmála, když jí pomohl.

K tomu, jak klidně zvládla Arase.

K tomu, jak stála na pódiu – krásná, sebejistá, přirozená.

K tomu, jak mu podala ruku a řekla: „Gratuluji, Cane.“

A hlavně – k jejím očím.

Očím, které ho vtáhly, jako by se v nich vlnila celá hlubina moře.

Očím, které se mu vryly do paměti tak silně, že měl pocit, že je vidí i teď, když kráčet chodbou ven.

Zastavil se na okamžik u dveří.

Nadechl se.

A v jeho nitru se ozvala tichá, ale jistá myšlenka:

Tohle nebylo náhodné.

Musím ji znovu vidět.

A tak opouštěli sál každý zvlášť... ale ne sami.

Adriana odchází s pocitem, že potkala muže, který má v sobě sílu, klid a charisma, jaké dlouho nepotkala.

Can s pocitem, že potkal ženu, která je nejen krásná, ale i hluboká, pevná a výjimečná.

A ani jeden z nich netuší, že se jejich příběh teprve začíná psát.

Noc po festivalu byla klidná, ale v Canově mysli se odehrávala bouře, kterou neuměl zastavit. Usnul pozdě, s hlavou plnou obrazů, které se mu vracely znovu a znovu.

A pak se mu zdál sen.

Viděl Adrianu, jak stojí na pódiu v červených šatech. Viděl její oči, hluboké a klidné. Viděl její úsměv, ten jemný, který mu věnovala, když jí pomohl. Viděl, jak se na něj dívá, jako by v tom pohledu bylo něco víc než jen zdvořilost.

A pak se sen změnil v něco ještě silnějšího – cítil její blízkost, její vůni, její tichou eleganci. Cítil, jak se dotýká jeho ruky, jako tehdy u stolu. A té noci se mu zdálo, že se jí dotýká i on... jemně, s úctou, s touhou, kterou si ve skutečnosti ještě nepřiznal.

Probudil se náhle.

Dýchal přerývavě, srdce mu bušilo, jako by běžel. Posadil se na posteli a chvíli jen seděl, omámený tím, co se mu zdálo. Nikdy předtím se mu nic takového nestalo. Nikdy ho žádná žena nezasáhla tak rychle, tak hluboko, tak čistě.

Vstal a šel do koupelny.

Pustil studenou vodu a nechal ji stékat po tváři.

Ale ani to nepomohlo.

Její oči tam byly pořád.

Tak se rozhodl.

Vlezl pod sprchu.

Studená voda dopadala na jeho tělo, ale ani ta nedokázala spláchnout ten pocit, který v něm zůstal. Ten zvláštní, jemný tlak v hrudi. Ten obraz jejího úsměvu. Ten sen, který byl až příliš skutečný.